

În continuare imaginea se «concretizează» și mai mult; îndrăgostitul pretinde că va reuși să stingă singur incendiul pompînd «butoaie de apă» din ochii umpluți de lacrimi, și că va sări afară sprijinindu-se de propriile-i coaste. Dar după ce capătă în felul acesta maximum de materialitate independentă, vizuală (cît de «obișnuită» și «familiară» e imaginea omului care se pregătește să sară afară sprijinindu-se de un gard sau de un parapet) metafora este întoarsă brutal spre planul abstract din care a purces:

Дайте о ребро опереться
Выскочу! Выскочу! Выскочу! Выскочу!
Рухнули
Не выскочишь из сердца.

Ultimul vers e din nou o obișnuită maximă metaforică limpede și amară: nu poți să-ți înfrîngi singur dragostea... Dragostea e mai puternică decît voința omului.

Procedee analoge pot fi găsite în foarte multe poezii ale lui Maiakovski. De fapt «Nemaipomenita aventură întîmplată lui Vladimir Maiakovski vara, în vilegiatură» este tot o asemenea alegorie «materializată», în care elementul aparent fantastic «coborîrea soarelui pe pămînt» este anulat brutal de concluzia aforistică finală.

Светить всегда,
светить везде,
до дней последних донца,
светить —
и никаких гвоздей!
Вот лозунг мой —
и солнца!

În cele mai dese cazuri trecerile din planul descripției directe în cel al comparației metaforice, se realizează pe nesimțite, adesea cu ajutorul unor jocuri de cuvinte, al unor potriviri întîmplătoare de sensuri sau prin intermediul aliterațiilor. Iată de pildă cum unifică Maiakovski chipul «omului» și chipul conducătorului genial al revoluției prin referire la pasiunea lui Lenin pentru șah:

Знал он
слабости
знакомые у нас,
как и мы,
перемогал болезни.
Скажем,
мне — бильярд —
отрачиваю глаз,
шахматы ему —
они вождам
полезней.
И от шахмат
перейдя
к врагу натурой,
в люди
выведа
вчерашних пешек строй,
становил
рабочей человеческой диктатурой
над тюремной
капиталовой турой.